

gøres for vore unge Mennesker, som kommer ind til Byen for at aftjene deres Værnepligt, vil i Sandhed sige, at det er Hjem i Ordets bedste Forstand. De kan faa meget billig Mad dér, gratis Skrivemateriale, og Læseværelse staaar til Raadighed, og der er andre gode Adspredelser, ligesom de for en billig Penge kan købe, hvad de skal bruge, og der bliver ikke sparet paa, hvad der kan drage dem den rette og gode Vej. Men det er jo rimeligt, at saadant noget koster Penge og mange Penge, det balancerer med ca. 85 000 Kr. om Aaret, og dertil yder Staten gennem Generalkommandoerne et Tilskud paa 700 Kr. Jeg synes nu, det er et for beskeden Tilskud, det er oven i Købet sat lidt ned, fra hvad det har været før. Disse mange Penge maa vore Soldatermissionærer rejse rundt i Landet og samle ind hos den danske Menighed. Det er jo i Virkeligheden en Statsopgave, den danske Menighed her har taget op; nu er det saadan, at det væsentligst er de gamle Soldater og Menigheden, der bærer dette Arbejde. Jeg vil gerne anbefale de ærede Medlemmer at aflægge et Besøg i Soldaterhjemmet i den røde Bygning i Gothersgade; de vil da kunne overbevise sig om, hvilken Masse Mennesker der færdes dér ud og ind til daglig. Jeg vil derfor gerne foreslaa, at Statens Tilskud kommer til at staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til det, Arbejdet koster, saaledes at Staten f. Eks. betalte en Fjerdedel eller en Femtedel deraf. Det kan godt siges at være en militær Bevilling, men den har jo i allerhøjeste Grad et kulturelt Formaal.

Til sidst vil jeg gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Sundhedsminister — det er nærmest det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der har givet mig Anledning dertil. Det ærede Medlem kom under sin Finanslovstale ind paa en Bemærkning, som jeg mener var rettet imod mig — jeg maa maaske med Formandens Tilladelse citere den, den staaar Sp. 548: „Neppe var Sundhedsministeriet dannet, før vi saa Husmødre, Jordemødre, Sygeplejersker, Tandlæger, Apotekere, Medicinalvarefabrikanter og Læger komme og stille hver sine Krav til Sundhedsministeriet — for Sundhedsministeriet maatte jo være Borgen for alle disse Personers Interesser —; og som Slut paa Rækken saa vi Kvaksalverne med en Repræsentant for dette høje Ting som Ordfører søge Anerkendelse af vort demokratiske og folkelige Ministerium.“ Det synes mig at være en mærkelig Bemærkning, at naar der er mange, der søger Sundhedsministeriet, er det en Uting at have et Sundhedsministerium. Man skulde jo ellers synes, at det

var den allerstørste Berettigelse for et Sundhedsministerium, og Ministeriet saa sikkert rigtigt paa Forholdene, da det oprettede Sundhedsministeriet. Jeg kom heller ikke som Repræsentant for Kvaksalverne. Det var en Deputation, bestaaende af fhv. Folketingsmand Carl Sørensen, Gaardejer Niels Jensen, Øland, og mig, og vi kom som Repræsentanter for en meget talrig Forsamling oppe i Nordjylland, fordi der var en Mand deroppe, som man idelig og altid fulgte, naar han vilde hjælpe tilskadekomne Mennesker.

Belært af Erfaringen er jeg klar over, at det er en meget ømfindelig Sag at tale om, det er jo omtrent som at stikke Haanden i en Hvepsere. Men nu lader det til, at der er ved at blæse en mildere Vind fra vore Autoriteters Side. Det har sandelig ogsaa stormet. Jeg skal bare minde om, da det ærede Medlem Hr. Pinstrup for et Par Aar siden foreslog, at vi skulde give Lægenæringen fri, for ikke at tale om det store Møde i Brovst i Foraaret. Men, som sagt, det er, ligesom der er Omslag i Vejret, og det tror jeg er godt.

Jeg tænker her paa Amtslæge Feveile i Hjørring og paa forhenværende Amtslæge Kaarsberg, som begge er Autoriteter paa dette Omraade, og som nu foreslaar at give Lægenæringen fri. Jeg tror, det vil være betimeligt, at vi her fra Lovgivningsmagtens Side ophæver den aarhundredgamle Bestemmelse og giver Lægenæringen fri. For den danske Lægestands egen Skyld tror jeg, det vilde være det fornuftigste, vi kunde gøre; jeg tror, at vor dygtige Lægestand vilde vindé i Agtelse og Anseelse derved, i Stedet for at man nu forfølger disse Mennesker, som i mange Tilfælde ikke gør andet, end hvad almindelig Næstekærlighed byder dem at gøre.

Jeg mener, at ethvert Menneske har ikke alene en Ret, men ogsaa en Pligt til at hjælpe sine Medmennesker, saa langt som hans Evner og Kræfter forslaar. Lad Befolkningen her som i andre Lande søge den Hjælp, som de nu selv tror er bedst, den danske Lægestand skal nok vide at hævde sig overfor disse Lægmænd.

Olav Olsen: Under denne Finanslovdebat har der fra forskellig Side været opfordret til Bygning af et nyt Sindssygehospital. Det er ogsaa blevet sagt, at hvis der blev bygget et nyt Sindssygehospital, skulde det ligge i Jylland, og saa maa det vel være Meningen, at det skal være i det sydlige Jylland. Hvis det er Tilfældet, vil jeg gerne henlede den højtærede Sundheds-